

música

UMPAH-PAH, EL ROCK DE LA TRIBU

EL GRUP GIRONÍ DE ROCK UMPAH-PAH VA PROTAGONITZAR UN DELS VIATGES SONORS MÉS APASSIONANTS DE L'ÚLTIMA DÈCADA DEL SEGLE XX

Vint anys després del naixement de la banda, el tresor musical d'aquests pirates introvertits i transgressors es manté intacte. El conjunt deu el nom a Oumpah-pah (traduït al català com a Umpah-pah), el noi indi que ho feia tot bé menys cantar, protagonista del còmic homònim d'Albert Uderzo i René Goscinny. La tribu gironina Umpah-pah va prendre el rock com a destrial i va esdevenir una banda amb un perfil singular.

JOAQUIM CARDÚS > TEXT

Elvis Presley, B. B. King, Bob Dylan, Bob Marley, Mahalia Jackson, Aretha Franklin, Georges Brassens i Raimon tenen en comú que són cantants i músics que han aportat una proposta molt personal a la música del seu temps. Umpah-pah també van aconseguir diferenciar-se de les bandes del seu temps. Des del seu primer disc a l'últim, van entreteixir diferents estils: reggae, ska, rock, blues, flamenc, a part de la influència de cantants autòctons com Pau Riba i Jaume Sisa.

Umpah-pah va crear i interpretar

peces d'estils diversos dotant-les d'un so característic. *La catximba i els rostolls d'Angelina*, *Bevent passat i El gitanillo de Triana* són root reggaes. *4-1-89 i Sí* són ska. *Greix i Set de nit* són blues. També hi ha cançons amb un aire funk (*El llegat del drapaire i Subsidi per vell*), soul (*La monja bocata di cardinale i Un ral no és foradat*), amb tocs flamencs (als dos àlbums en castellà), amb un rerefons swing (*Repapiejant*), o jazzístic (*Después*), amb un ritme de vals però ornamentat rockerament (*Carta a Donosti*) i, sor-

prenentment, una mena de bossa nova rockera (*Venedor de mentides*). Tot això, és clar, sense oblidar que Umpah-pah va ser, bàsicament, un grup de rock.

El so Umpah-pah

Cada membre d'Umpah-pah definia de manera diferent la música del grup, en una entrevista de Xevi Planas al suplement *Temps de Rock* del setmanari *El Temps*. Joan Solà-Morales: «Música fresca». Pau Marquès: «Música calidoscòpica i rock visceral». Adrià Puntí: «En totes les nostres cançons hi ha un denominador comú: l'ànima. Toquem des de soul fins a blues, passant per reggae i country, però sempre amb l'esperit de ser receptius al que ens diu l'ànima». I Marc Marquès: «Com que tenim unes influències de fa molts anys, fem una música de fa anys, que només l'entén qui fa anys que escolta música».

1987-1989 – Grups dels quals van formar part els membres d'Umpah-pah:
Swing Sec (Marc i Pau)
Mami Oplins Band (Marc, Joan i Cesc)
Pep Puntí + Eduard Canimas (Adrià)
Set Jam (Pau, Marc, Joan, Cesc)
Tremperols (Pau, Marc, Joan)
Sui Generis (Marc)
Entremesos Variats (Jordi i Joan)

1989 – Neix Umpah-pah a la Rasa, un barri de Sarrià de Ter (Gironès).

1989 – Primera actuació en viu, a la sala Shock, de Girona.

>> Il·lustració de Jordi Vergés a partir d'una foto inclosa al disc *Bamboo Avenue*.

1990 – Publicació de la maqueta *Tomahawk*.

1990 – Concert amb *Sopa de Cabra* a Girona, al final del qual *Salseta Discos* fitxa el grup.

1991 – Publicació del disc *Raons de pes* (*Salseta Discos*).

música UMPAH-PAH, EL ROCK DE LA TRIBU

>> Dues fotos de l'any 1989: el local d'assaig i, a la dreta, gravant una maqueta.

Lletres

Les lletres de les cançons d'Umpah-pah contrasten amb les dels altres grups catalans de rock de la seva generació, que, tret d'excepcions puntuals, eren menys elaborades i sovint més superficials. En canvi, Adrià Puntí, el lletrista d'Umpah-pah, escrivia cançons d'una gran riquesa. La riquesa del vocabulari, l'originalitat dels temes i l'estil onomatopèic són característiques que les identifiquen.

Des del primer disc, el lèxic de les cançons és extremament ric. Tant quan cantaven en català com quan ho feien en castellà, utilitzaven paraules gens habituals en textos populars convencionals. Aquesta riquesa aporta un valor afegit a la banda, com també l'ús recurrent de frases fetes.

Pel que fa a les temàtiques tractades, s'hi pot observar una certa evolució. En els primers discs les lletres tendeixen a tractar qüestions habituals en el rock (el suïcidi, l'èxit, la veneració del gaudi, etc.). Amb el pas del temps, passen a explicar històries i exposar situacions o sensacions molt diferents i també de profunditat diversa: una línia eròtica, insomni, sospites, conxorxes, gelosia, incerteses...

És característic, també, el tractament que el grup fa de la llengua. Com si fossin enigmes, les lletres d'Umpah-pah amaguen missatges que no són fàcils de copsar en una primera audició. En altres ocasions, més en els darrers discs que en els primers, les lletres sobretot juguen amb la sonoritat de les paraules, amb la cadència lingüística.

Les lletres d'Umpah-pah, a més, formen un tàndem inseparable amb les melodies.

El paper dels instruments

La veu

La veu d'Adrià Puntí és capaç d'acollir un registre de notes amplíssim. Ho demostra des del primer àlbum, *Raons de pes*. A banda, també cal destacar la seva capacitat de canviar el timbre de la veu. Pot cantar amb una textura suau i melòdica (per exemple, a la cançó *Raons de pes*), dotar-la d'una duresa rockera (a *Subsidi per vell*), enfil-la als llims cantant en falset (a *903*) o arregar-la i estripar-la com ho faria Tom Waits (a *Set de Nit* i a *Després*).

El baix i la bateria

El baix de Joan Solà-Morales és, sens dubte, un dels trets més característics del so d'Umpah-pah. En determinats moments d'algunes cançons assumeix un paper melòdic i acompanya la veu de Puntí com una segona veu.

Per tal que això sigui possible, la coordinació entre bateria i baix és fonamental. Marc Marquès, el bateria del grup, i Joan Solà-Morales toquen molt ben compenetrats i permeten que el conjunt camini a un molt bon pas, malgrat les variacions rítmiques que hi ha dins de cada cançó.

Les guitarres i el teclat

De la mateixa manera que ho fa el baix de Joan Solà-Morales, a vegades és la guitarra, de Pau Marquès o de Jordi Gimbernat, la que acompanya la veu amb una melodia paral·lela. Això aporta un cert lirisme a les cançons, que és també característic en les composicions d'Umpah-pah.

Els riffs, els solos i les filigranes diverses dels dos guitarristes, com també els del teclista, Francesc Terrades, acaben d'omplir musicalment les cançons.

1991 – Enregistrament dels videoclips de *La catximba i els rostolls d'Angelina* i *Bevent passat*.

1992 – Publicació del disc *Bamboo Avenue* (Salseta Discos).

1992 – Reben el premi Altaveu.

>> Interior i exterior del local d'assaig, l'any 1991.

Els membres de la tribu

Marc Marquès i Turon

Naixement: Girona, 4 de maig de 1969. ≈ Estudis: Estudis musicals i batxillerat. ≈ Ha tocat amb: Swing Sec, Mami Oplins Band, Sui Generis, L'Avatraia, Set Jam, Tremperols, Astun Kikis i Free Gees. ≈ Actualment: Toca amb Calaveras i molts altres grups. ≈ Instruments: Bateria i percussió.

Cesc Terradas i Espona

Naixement: Girona, 19 de juliol de 1967. ≈ Estudis: Música i COU. ≈ Ha tocat amb: Els Pícolo's, Swing Sec, Si Fa Sol, Astun Kiki, Freegees i l'Orquestra Aquarel·la. ≈ Actualment: Toca amb diversos grups. ≈ Instrument: Teclats.

Pau Marquès i Turon

Naixement: Girona, 9 de novembre de 1967. ≈ Estudis: Batxillerat i música. ≈

Ha tocat amb: Swing Sec, Mami Oplins Band, L'Avatraia, Mephist, Tremperols, Set Jam, Astun Kiki i Freegees. ≈ Actualment: No toca amb cap grup. ≈ Instrument: Guitarra elèctrica.

Adrià (Josep) Puntí i Fàbregas

Naixement: Girona, algun dia que no ha revelat. ≈ Estudis: Antropologia i història de l'art. ≈ Ha tocat amb: Tremperols, Dicotímia, Bohèmia Gironina, Luca's i, en format de duo, amb Pep Puntí + Eduard Canimas. ≈ Actualment: Adrià Puntí ha continuat la seva carrera musical en solitari, i ha publicat tres compactes coproduïts amb Quimi Portet: *Pepalallarga i...* (Picap, 1997), *L'hora del pati* (Picap, 1999) i *Maria* (Picap, 2002), i un minidisc acompanyat de Maria del Mar Bonet (Picap, 1999). A més, ha treballat com a actor a teatre i televisió en diverses obres. Darrerament ha canviat el seu

nom artístic pel seu nom autèntic: Josep Puntí. ≈ Instruments: Veu, guitarra, piano, violí i harmònica.

Joan Solà-Morales i Capdevila

Naixement: Girona, 29 de juliol de 1967. ≈ Estudis: Enginyeria industrial, i estudis musicals a Holanda. ≈ Ofici: Professor de música. ≈ Ha tocat amb: Entremesos Variats, Mami Oplins Band, Set Jam, Tremperols, Astun Kiki i Freegees. ≈ Actualment: Toca en diverses formacions de jazz. ≈ Instrument: Baix.

Jordi Gimbernat i Muñoz

Naixement: Girona, 23 de febrer de 1966. ≈ Estudis: Dret, i música al Berklee College of Music de Boston. ≈ Ha tocat amb: Entremesos Variats, Suburbi 69 i Freegees. ≈ Actualment: No toca amb cap banda. ≈ Instrument: Guitarra.

Marc

Cesc

Pau

Adrià

Joan

Jordi

1993 – Publicació del disc *Borinots*.

1993 – Es funda a Barcelona el Club de Fans d'Umpah-pah.

1994 – Fitxen per la discogràfica RCA.

música UMPAH-PAH, EL ROCK DE LA TRIBU

>> *Umpah-pah gravant un vídeo a la Bretanya (1992).*

La formació d'Umpah-pah va anar canviant. A més d'aquests sis músics, que es van mantenir sempre al grup, també en van formar part puntualment Ramon Alsina, que va participar en l'enregistrament dels dos primers discs i va ser el saxofonista i flautista del grup, i Sebas, que va ser el bateria durant les primeres setmanes del grup.

Umpah-pah també va gaudir de bons col·laboradors que els van acompanyar a l'hora d'enregistrar els seus discs: Marc Grau, a banda de ser-ne el productor, va gravar-hi guitarres acústiques i elèctriques; Enric Canada va enregistrar percussions a diversos discs; Nacho Lesko va gravar l'acordió a *La columna de Simeón*; Pedro Javier González va posar la guitarra espanyola a *Triquiñuelas al óleo*; la secció de vents de *Bordell* i *Triquiñuelas al óleo* la van formar Arturo Soriano (saxofonista), Paco Ibáñez (trompetista) i Ove Larson (trombonista); i la secció de corda de *Triquiñuelas al óleo*, Santi Aubert Vayreda (violí), Montserrat Vallvè (viola), Joaquim Alabau (violoncel) i Andreea Rodríguez Tierro (violí).

Història

A final de la dècada dels anys 80, a Catalunya es començà a notar la força dels grups de rock del país. A les comarques gironines, concretament, hi hagué una eferlescència especial amb conjunts com Sopa de Cabra i Sangtraït. Els membres d'Umpah-pah van sorgir de grups com Swing Sec, Mami Oplins Band, Set Jam, Tremperols, Sui Generis, Entremesos Variats i el duo de Pep Puntí amb Eduard Canimas.

La primera formació del grup va néixer a la Rasa, un barri de Sarrià de Ter. Mig any després, van protagonitzar el seu primer concert a la sala Shock de Girona, en un concurs de grups de pop-rock del qual van resultar guanyadors.

El 1990 van publicar la seva maqueta, *Tomahawk*. Aquell mateix any, per les Fires de Girona, van actuar amb Sopa de Cabra. Salvador Escribà, director del segell Salseta Discos,

els va fitxar després de veure'ls en concert. Fruit d'aquest contracte, a l'abril del 1991 Umpah-pah publicà el seu primer disc, *Raons de pes*. També el 1991, la banda va viatjar a Jamaica per a la filmació del seu videoclip més popular, *La catximba*, i va enregistrar en terres gironines el videoclip *Bevent passat*.

L'any següent van publicar el seu segon disc, *Bamboo Avenue*, i, a l'estiu, van guanyar el premi Altaveu a Sant Boi de Llobregat.

A la primavera de 1993, Umpah-pah va enregistrar la cançó *Borinots* per a la sintonia de la sèrie del mateix nom. Per aquest motiu es publicà també un minidisc de tres cançons, titulat igualment *Borinots*. En aquesta mateixa època es creà, a Barcelona, el Club de Fans d'Umpah-pah.

El 1994, la banda va signar un contracte per tres anys amb la multinacional RCA i van gravar els discs *Bordell* i *Triquiñuelas al óleo*, que es van posar a la venda al setembre.

Al novembre del mateix any van rebre el premi Ondas al grup musical

1994 – Publicació dels discs *Bordell* i *Triquiñuelas al óleo* (RCA).

1994 – Reben el premi Ondas.

1994 – Inici de la gira per l'Estat espanyol de presentació dels dos discs amb un concert al Teatre Municipal de Girona.

1995 – Enregistren una versió de *Temps era temps*, de Joan Manuel Serrat, per al disc *Serrat... eres único!*

ARXIU UMPAH-PAH

>> *Presentació de Bamboo Avenue a l'Espai (1992). A la dreta, foto de promoció a la Bisbal (1994).*

revelació espanyol i van iniciar la gira de presentació dels dos discs al Teatre Municipal de Girona, amb una actuació memorable. La tanda de concerts incloïa actuacions a Madrid, València i altres ciutats de l'Estat espanyol.

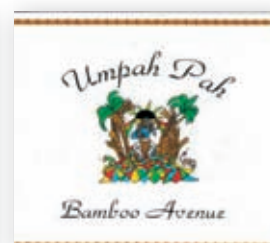
El 1995 van protagonitzar una gira per l'Estat espanyol sense gaire ressò. Es reduí notablement el seu nombre de concerts a Catalunya.

A la tardor del mateix any van enregistrar una versió de la cançó *Temps era temps*, de Joan Manuel Serrat, per al doble CD d'homenatge al cantautor: *Serrat..., eres únic!*

Del novembre de 1995 fins al febrer de 1996 va tenir lloc la gravació del disc *La columna de Simeón*, que es presentà el 28 juny del 1996 a Girona, a la plaça dels Jurats.

Al juliol d'aquell mateix any Umpah-pah va actuar al Doctor Music Festival d'Escalarre davant d'un públic molt nombrós.

El 30 d'octubre de 1996 el grup va anunciar la seva dissolució, al·legant desavinences internes.

Disc a disc

Tomahawk (1990)

Aquesta maqueta, el primer enregistrament de la banda, inclou set cançons de collita pròpia i una versió de la cançó *Moondance*, de l'irlandès Van Morrison.

Raons de pes (Salseta Discos, 1991)

El disc de debut, un dels dos més venuts (unes 10.000 còpies) del conjunt, aplega deu cançons d'una altíssima qualitat musical i lletrística. Inclou tres reggaes d'estil roots i set cançons més amb altres ritmes més difícils de classificar: rock, soul, bossa nova - rock...

Umpah-pah va realitzar dos videoclips d'aquest àlbum: *La catimba i els rostolls d'Angelina*, que es gravà a les platges de Jamaica, i *Bevent passat*, filmat en un casalt abandonat als afores d'Anglès, a la comarca de la Selva.

La catimba i els rostolls d'Angelina, la peça de més èxit del disc, és una de les cançons més populars del rock en català de la generació d'Umpah-pah.

Bamboo Avenue (Salseta Discos, 1992)

El segon disc va marcar la consolidació d'un so personal. Publicat només un any després del reeixit *Raons de*

1996 - Publicació del disc *La columna de Simeón*. El presenten en concert a la plaça dels Jurats, de Girona.

1996 - Dissolució del grup, el 30 d'octubre.

RAMON PANOSA

>> *Umpah-pah al Teatre Municipal de Girona (1994).*

Pes, Bamboo Avenue inclou deu cançons. Aporta més complexitat en les estructures, les melodies i les lletres. El so és més fresc, en part per la inclusió d'un blues i d'un vals amb aire rock.

L'edició en vinil d'aquest àlbum incorpora el diari fictici *The Bollingers News*, una altra mostra de la creativitat i el bon humor de la banda. Aquesta publicació conté diverses seccions. «Sobre la pista de la banda» narra fantasiosament el naixement del grup, amb una biografia breu de cada un dels seus membres acompanyada d'una foto de la seva infantesa. També inclou una colla de seccions breus: «El temps», «L'horòscop», «La cuina»..., així com un apartat de notícies: «Boicotegen el concert dels Blues Brothers», «Es despulla al mig del carrer», «Trobada la mil·lenària tribu dels Um-Pak-Pak», «La Loto 69 cau a can Cordoneda», «Un "Búfalo" atacat per uns gossos salvatges»... En el diari trobem també una explicació del nom

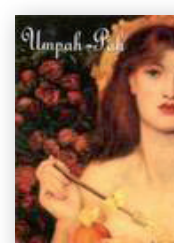
del disc: «L'avinguda del Bamboo és d'una gran bellesa, no cal dir-ho. Així, doncs, *Bamboo Avenue* ens ha semblat un nom prou emblemàtic. És per nosaltres molt més plaent la referència a la Jamaica rural, amb les seves típiques barraques de fusta i llauna. Heus ací el nostre petit homenatge a la gent que, amb gran saviesa i intuïció, malgrat que la seva economia sigui minsa, comprenen la vida en ella mateixa, és a dir, la viuen».

Completen *The Bollingers News* un apartat d'anuncis, una secció esportiva, un recull d'esqueles (de Bob Marley, Jim Morrison, Billie Holiday, Janis Joplin, Elvis Presley i Jimi Hendrix), una crítica de *Raons de pes*, una sopa de lletres, uns mots encreuats (les solucions es van publicar al llibret del disc següent), les 7 diferències i altres pasatemps, i un còmic que il·lustra la his-

tòria de la cançó del primer disc *Nina ensucrada*. Un text exposa de qui són propietat legal i moral les lletres i músiques: «La composició de totes les cançons és el resultat d'una inspiració divina. Ara bé, per problemes estrictament terrenals, hem decidit cobrar els drets d'autor nosaltres. Les lletres les hem copiades d'un llibre de poesies molt maco. Per les mateixes raons hem decidit fer-ne responsable l'Adrià Puntí».

Finalment, els autors del diari van escriure la següent nota de redacció: «Tot el que publica aquest diari que coincideix amb la realitat és pura ficció. Si en algun moment t'has sentit al·ludit o creus que s'ha difamat la teva persona, afanya't i vés corrent a dir-ho a la mama».

Borinots (Salseta Discos / TV3, 1993) TV3 va encarregar a Lax'n'Busto la sintonia de la sèrie televisiva francesa *De què vas?*, per a la qual el conjunt enregistra la cançó *Per què ser gran?* Per a

CARLES ALABERN

CARLES ALABERN

>> Umpah-pah en una foto promocional (1994) i, a l'esquerra, en el bar La Terra, l'any 1995.

la sèrie que representava la continuació de *De què vas?*, titulada *Borinots*, la cadena va encarregar la sintonia a Umpah-pah.

Aquest minidisc amb tres cançons recull la sintonia de la sèrie, una versió de la cançó *Nina ensucrada*, del disc *Raons de pes*, i una versió de la cançó *New Year's Day*, del grup irlandès U2.

Bordell (RCA, 1994) i **Triquiñuelas al óleo** (RCA, 1994)

Tancada l'etapa amb Salseta Discos, Umpah-pah provà d'introduir-se en el mercat espanyol firmant un contracte amb la multinacional RCA.

El 1994 van preparar un seguit de cançons en diversos idiomes: català, castellà, anglès i basc. Després del debat a tres bandes entre el grup, la discogràfica i l'empresa de *management* sobre si era preferible editar un disc doble, com volia la discogràfica, o dos compactes independents, com volia el grup, s'acordà aquesta segona opció.

Bordell aplega deu temes en català i la versió en basc de la cançó *Lau Teilatu*, del grup Itoiz. *Triquiñuelas al óleo* conté onze cançons en castellà. Les cançons en anglès, finalment, no es van editar. *Bordell* va ser, amb unes 13.000 còpies, el disc més venut d'Umpah-pah. De *Triquiñuelas al óleo* se'n van vendre 6.000 exemplars, pràcticament tots a Catalunya.

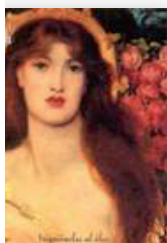
La portada de *Bordell* evoca el quadre *Reine de Joie*, de Tolosa-Lautrec. Les tonalitats càlides de la pintura escauen perfectament al contingut del disc, més càlid, més irònic, més surrealista i més divers estilísticament que *Bamboo Avenue*. Del falset amb ritme funk de la línia eròtica de 903 passa a la rugositat amb ritme blues de *Set de nit*.

La portada de *Triquiñuelas al óleo* reproduceix el quadre a l'oli *Venus Verticordia*, de Dante Gabriel Rossetti. Els ritmes rock són comuns a totes les cançons de l'àlbum, excepte el reggae *El gitanyillo de Triana*. L'element musi-

cal més innovador respecte als altres discs és l'aire flamenc, gràcies a la percussió d'Enric Canada i, sobretot, a les guitarres. També hi destaca l'aparició d'instruments de corda i de vent. «Les peces dels dos nous discs d'Umpah-pah no inclouen la intervenció del saxo com a instrument solista, tot i que van prendre part en la gravació diversos instrumentistes de vent i de corda, simplement per donar una pinzellada més a alguns temes i evitar la utilització del *sampler*», van explicar Puntí i Gimbernat.

La columna de Simeón (RCA, 1996)

La columna de Simeón, el darrer disc d'Umpah-pah, s'edità el 1996. Encara es va vendre menys que *Triquiñuelas al óleo*. El títol s'inspira en el film *Simeón del desierto*, que el 1965 Luis Buñuel va rodar sobre l'estilita Simeón, un sant asceta cristià que es va passar trenta-set anys sobre una columna de 21 metres al mig del desert.

música UMPAH-PAH, EL ROCK DE LA TRIBU

DAVID JULIA

CARLES ALABERN

El CD inclou 12 cançons en castellà. S'hi troben algunes joies, com *Sueño dormido (al fondo de un abrevadero)*, l'ska *Sí* (del qual Bunbury va fer una versió al seu disc supervendes *Flamingos*, del 2002) i *Barba Azul*, una fantàstica cançó de pirates amb so de pel·lícula èpica. El so d'aquest disc denota una producció molt acurada. No inclou vents ni cordes, però sí l'acordió de Nacho Lesko.

Serrat... eres único! (Sony, 1995)

Umpah-pah gira com un mitjà la cançó *Temps era temps* en aquest disc col·lectiu on diversos cantants i grups (Sau, Ketama, Juan Perro, Sabina, Antonio Vega, Antonio Flores, Rosario, Loquillo,

Kiko Veneno, etc.) interpreten versions de diferents composicions de Joan Manuel Serrat.

El tribut en forma de disc:

Més raons de pes - El tribut a

Umpah-pah (Música Global, 2009)

Per commemorar els 20 anys del naixement d'Umpah-pah, a final del 2009 es publicà el disc *Més raons de pes - El tribut a Umpah-pah*. La iniciativa la van dirigir el periodista musical Pep Blay i Jordi Puig, de Música Global.

El disc inclou 17 versions de peces d'Umpah-pah interpretades per artistes d'estils ben diferents que s'han sentit atrets pel grup: Josep Puntú hi aporta la cançó *Mirall capgirat* capgirant-la del

>> *Umpah-pah* fent un *Abbey Road* gironí (1990) i, a l'esquerra, fent relax en una piscina (1994), dos anys abans de la seva separació.

tot, en una interpretació molt emocionant; Enrique Bunbury reprèn la seva versió de *Sí* d'una manera força diferent a la del seu disc *Flamingos*; Ivan Ferreiro revisa *Un joc d'ous (des de la plaça Gomila)*; Gossos, *Bevent passat*; Shuarma, *Entre tú y tu yo*; Plouen Catximbes i Abús, *Repapiejant*; Love of Lesbian, *Verge albina*; Mishima, *Sants innocents*; Refree, *Sueño dormido (al fondo de un abrevadero)*; Pau Vallvé, *El boulevard dels xiprers*; Egon Soda, *Nina ensucrada*; Amparo Sánchez, *Sonrisita preñada*; Miquel Abras, *Novembre*; SantaN (Carlos Ann i Mariona Aupí), *Sed de mal*; Mazoni, *El jardí dels préstecs*; Le Croupier, *Tocayo*; i Gironins i Borinots (Xavi Lloses, Rosa Pou, Gerard Quintana, Mazoni, Miquel Abras i Le Croupier), *La catximba i els rostolls d'Angelina*.

El llibret del CD, titulat *La Veu del Mut*, imita el butlletí *The Bol-linguers News*. Inclou imatges, textos, el còmic i passatempes de l'original, més les lletres de les cançons del disc, fotos i imatges d'altres discs.

Joaquim Cardús
és psicòleg i cantautor.